No. 149. 1842.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 14 December.

INGEZONDEN STUKKEN.

Wijziging der grondwet.

De *Tydgenoot*, ofschoon anders niet zeer gunstig gezind jegens de *Arnhemsche Courant*, vereenigt zich, in zijn laatste nummer, nu voor 't minst in zoover met haar in gevoelen, dat beide bladen het oogenblik geschikt achten, om tot eene nadere grondwets-herziening over te gaan.

Wij gelooven het, dat de oorzaak van deze ongeschiktheid des oogenbliks, door de schrijvers van den *Tydgenoot* altans, gevonden wordt, zoowel in de nog altijd bestaande gebrekkige wijze van de zamenstelling der Provinciale Staten, welke kan doen verwachten, dat, werd eens weder eene dubbele Kamer bijeen geroepen, de grootere meerderheid zou bestaan uit mannen, als hoedanige de vorige wijziging hebben helpen tot stand brengen. De spanning in het godsdienstige kan mede welligt eene beweegreden voor dat blad opleveren.

Wat betreft het voorname argument, naar 't schijnt, der *Arnhemsche Courant*, dat de Ministers er geene bekwaamheden toe zouden bezitten; wij zouden hieromtrent vragen, zoo dit al eens het geval mogt zijn, welke hoop of uitzigt of waarborg er dan bestaat, dat wij binnen eenen zeer geruimen tijd nog bekwamere Ministers zullen erlangen, *die tevens zouden gezind zyn*, eene wijziging, in milden geest, in overeenstemming met de behoeften des tijds, te helpen tot stand komen? Zoo' *geene*, dan zou, bij de inderdaad dringende behoefte aan wijziging, ten einde onze geheele staatshuishouding op zoodanigen eenvoudigen en spaarzamen voet in te rigten, als met onze bekrompene financiële omstandigheden bestaanbaar zoude zijn, dit aangevoerde argument gansch niet van dat gewigt te beschouwen wezen, om niet te doen wenschen, dat de Ministers *die wy* HEBBEN, voor 't minst eens mogten beproeven, hoever zij het brengen konden.

Wat betreft de godsdienst-geschillen, wij deelden in een vorig artikel ons gevoelen mede, waarom wij, in stede van meerdere spanning te vreezen, integendeel meerdere rust zouden te gemoet zien, wanneer bij duidelijke wetsbepalingen werd uitgemaakt en verklaard, tot hoever de vrijheid van godsdienst, voor *ondeeligen* en voor *gezindheden*, zich volgens de grondwet in Nederland uitstrekt, en binnen welke perken de regering *haar* regt van zorg en toezigt behoort te bepalen.

Eenmaal eene goede, billijke wet op dit onderwerp bestaande, zou de grondwetgever te dezen opzigte zijne taak al zeer gemakkelijk vinden. Wijzigingen schijnen dan inderdaad overbodig te moeten zijn: want de grondwet geeft, ook nu reeds, onzes erachtens al dien waarborg voor eene welbegrepene vrijheid van godsdienst, als welken de burger in eenigen maat redelijker wijze kan verlangen.

Het hoofdbezwaar tegen de wijziging, hetwelk als in wezenlijk gewigt zou te beschouwen zijn, moest in bestaan in de zamenstelling en den geest der Provinciale Staten, en in de hiervan te verwachtene ongeschikte keuzen.

Nemen wij nu eens aan, dat de *Tydgenoot* wèl zien, en het *Nederlandsche Nieuwsblad* werkelijk, op last, het bestaande oogmerk had laten doorlinken, om tot eene nadere grondwets-herziening over te gaan.

Dan kan van de Ministers met geene mogelijkheid worden verondersteld, dat zij verlangen zouden, ook deze herziening zoo flaauw te laten afloopen, als bij de vorige het geval is geweest.

Zij behoefden zich *dan* slechts stil te houden en te den bestaan, wat bestaat.

En te vreezen, dat zij eene wijziging in *achteruitgaanden* zin zouden op het oog hebben, zulk eene vrees zou, onzes erachtens, even ongegrond als onredelijk zijn.

Toen men, de vorige maal, tot de wijziging zou overgaan, mag men aannemen, dat de regering al een invloed gebruikt hebbe, om mannen te doen kiezen, zoo als de meerderheid zich betoond heeft. Zij wilde geen *wezenlijken* vooruitgang. Zelfs de Ministeriële verantwoordelijkheid moest haar als 't ware met geweld ontscheurd worden.

Maar *nu*, zou het omgekeerde plaats hebben. De invloed mogt nu wat geringer zijn, dan destijds: de Gouverneur behoudt ook nu nog, even als toen, eene zijne betrekking, en volgt deswege altijd de wenken of inzigten der regering, ook wanneer die niet zoo geheel en al met eigene inzigten strooken.

En men vinde het niet vreemd in ons, dat wij hier der regering het gebruik maken van haren invloed zouden toestaan. Doet men dit ook niet *anderzyds*? En wordt daardoor niet de noodwang geboren, om zich van dezelfde middelen te bedienen, daar, waar men zich ten doel stelt, het waarachtige heil van land en volk te bevorderen?

Hierbij komt nu nog, dat men, zich, ten deele altans, een verkeerd denkbeeld vormt van eenen dusgenaamde heerschenden GEEST, welke bij de ondeelige leden van onderscheidene collegien van Provinciale Staten bestaan zou. Neem den geest en den invloed weg van den Gouverneur en een twee- of drietal andere overwigtige personen, en er zal *geen* bepaalde geest in meerdere collegien heerschen, die er echter wel degelijk verwekt en onderhouden wordt, wanneer zij, die denzelven *moeten* inblazen, dit hun werk goed en zonder belemmering of tegenwerking kunnen verrigten.

Werd zoodanig werk echter niet verrigt, of ondervond hetzelve tegenstand, en waren de leden bekend met den geest der regering; was *die* geest daarenboven waarlijk *goed*, dan zouden zij zich alligt met dezen vereenigen, altans zooveel de meerderheid betreft.

Nog komt hier eindelijk bij:

1°. dat, in *andere* collegien, waar eigenlijk gezegd kan worden, een zelfstandige *geest* te bestaan, *die* geest zich ten goede rigt; — zoo als in meerdere provinciën de in den laatsten tijd gedane keuzen van leden voor de Tweede Kamer genoegzaam aantoonen.

2°. dat, sedert de vorige wijziging, er zóó veel ervaring, ook bij vele leden der Provinciale Staten, is verkregen, van een aantal leemten en gebreken in de grondwet, en van het niet langer strooken van onderscheidene harer bepalingen met den geest en de behoeften des tijds; dat ook van *dien* kant wel eenige rekening mag worden gemaakt op hunne medewerking, om hierin verbetering tot stand te brengen, en om derhalve geene mannen voor de dubbele Kamer te benoemen, welke *stilstand* of *achteruitgang* tot hunne leus voeren zouden.

3°. dat een gewijzigd verkiezingsstelsel ophanden is, waarbij niet wel mogelijk anders dan meerdere invloed op de keuzen ook der Provinciale Staten aan de lasten-dragende burgers zal kunnen gegeven worden; hetgeen dan eene dr[a]ngreden te meer zou zijn, voor die leden, welke eenigen prijs stelden op deze betrekking, om zich eenigzins meer naar de wenschen en behoeften dier lasten-dragende burgers te rigten.

Wij onderwerpen deze opmerkingen bescheidenlijk aan de overwegingen der schrijvers van den *Tydgenoot*; doch herinneren tevens aan de urgentie, voor Nederland bestaand, tot invoering eener *zeer veel* vereenvoudigde en spaarzamer huishouding, van welke, bij de toenemende verarming en den zigtbaren achteruitgang der bevolkingen van een groot aantal steden en gemeenten, binnen het rijk, — wij waarlijk niet weten, wat er van worden moet.

Wij zouden niet gaarne zien, dat de hulp van den geneesheer werd ingeroepen, wanneer de patient overleden, en het derhalve te laat, — dat men het gebouw wilde stutten, wanneer het ingestort was.

Wij willen de *Arnhemsche Courant* in deze overwegingen niet betrekken: — omdat het ons niet baten zou. *Hare* meening is, en zij heeft die reeds honderd malen geopenbaard: » *met de tegenwoordige » Ministers geen heil voor Nederland. Hunne zwakheid, hunne stelselloosheid, voeren ons nog verder » van den weg*: dus — ANDERE MINISTERS!"

Meenden wij, dat die zwakheid, die stelselloosheid *in de Minister-zelven* lag; dat zij, *met kracht* een stelsel omhelzende en willende doorzetten, hoop konden hebben te slagen; dat, met andere woorden, niet bij hen het inzigt en de overtuiging bestonden, dat alleen het goede voor Nederland tot stand gebragt kan worden, met toestemming en door medewerking van hen, aan welken de grondwet en de geheele verdere staatsinrigting, (ongelukkig genoeg!) verreweg de grootste en voornaamste magt hebben in handen gegeven; — wij zouden de *Arnhemsche Courant* ter zijde staan, en *hare* leus tot de onze maken: » *geen » geluk zonder andere Ministers.*"

Voor als nog echter, bevinden wij ons niet in dit geval, — ongeacht wij van oordeel zijn, dat, in deze en gene zaak, *meer* had kunnen en moeten ondernomen en beproefd worden, — al ware het slechts om het Nederlandsche volk eene juistere kennis te bezorgen van de oorzaken; door welke het herstel van deszelfs welvaart wordt tegengehouden.

Wij hopen na dit alles, dat het nader blijken moge, eene waarheid te zijn, dat de regering *beproeven* wil, eene doelmatige wijziging der grondwet tot stand te brengen, waardoor wij ons overtuigd houden, dat hare *populariteit*, bij verreweg het grootste deel der natie, aanmerkelijk winnen zal; gelijk deze proef ruimschoots door haar zou kunnen worden verantwoord, op grond van het onvermijdelijk noodzakelijke, om onze exorbitante uitgaven te verminderen en de knellende lasten des volks merkbaar te verligten.

Ware het eene *vergeefsche* poging, ook *deze* zou haar niet hebben, en hoogst weldadige vruchten kunnen opleveren.

Zagen wij daarentegen, dat, veel vroeger, dan wij (aan het slot van ons artikel, *Vliss. Courant* van den 26. Oct. ll., onder het opschrift: WAAR LIGT DE SCHULD?) durfden vooronderstellen; de magthebbenden kracht[ens] de grondwet, het geluk van *allen* wilden helpen bevorderen, — wij zouden het dierbare vaderland daarmede geluk wenschen, en volgaarne de bekentenis afleggen: *wy hebben hen verkeerd beoordeeld.*

NIEUWSTIJDINGEN.

ENGELAND.

Het is intressant te lezen, hoe verschillende Engelsche dagbladen met den kwalijk verborgen spijt van sommige hunner naburen, vooral van de Fransche pers over den gelukkigen uitslag der Chinesche expeditie, den spot drijven. Zoo zegt onder anderen de *Atlas*, dat het Chinesche mysterium thans profaan, en China aldra zoo naakt voor de Europesche geleerde wereld zal liggen, als eene bloote mumie uit de pijramiden, die uit hare windsels hare geschiedenis verkondigt. (Deze vergelijking is niet zeer gelukkig, want de hijroglijphen bevatten nog menig raadsel.) Engeland heeft thans vier gaten in de Chinesche muur geboord, en nu zou ieder volk wel gaarne den neus door een derzelve willen steken, zonder den Engelschen, die toch de moeite gedaan hebben, het eerste kijkje te gunnen. Vooreerst wenscht Jacques Bonhomme met Engeland eene compagnieschap aantegaan, en weldra zal ook broeder Jonathan volgen; desgelijks zullen Mijnheer, ja zelf de Spanjaard en Portugees hongerig uit de verte komen snuffelen. Zoo zal op China een aanval van barbaren gedaan worden, erger dan toen de Tartaren over den grooten muur wipten. Maar reeds begint de Keizer zelf met de barbaren te coquetteren en spreekt er van, om een zijner grooten naar het Engelsche hof te zenden.

Binnen tien jaren zal men wonderen beleven. Mogelijk zal de groote *Elequ*, voor hij sterft, op 's Keizers bevel zijn vliegend gewaad met eene enge, Europesche uniform verwisselen en portwijn leeren drinken. Ja, mogelijk zal de groote hervorming zich tot de vrouwen uitstrekken, zoodat de Chinesche dames hare naauwe schoenen voor het Europesche corset zullen verwisselen, dat vooral niet minder naauw sluit enz. — De *Sun* zegt: Denkelijk zullen wij eerlang een' Chineschen Ambassadeur te Londen hebben, met een' staart, tweemalen zoo lang als die van *O'Connel* en een gezigt, zoo geel en plat als een pannekoek. Welk een opzien zal zulk eene verschijning onder alle barenoogen van Hijdepark-Corner tot aan Mile-end teweeg brengen! Men stelle zich *Quang-of* voor in eene staatsloge in den schouwburg van Coventgarden, en *O-fi* zijn secretaris, die de actrices door een tooneelkijker opneemt!

De *M. Herald* bevat de volgende geschiedkundige herinnering: De eerste proef, die de Engelschen genomen hebben om met de Chinezen te handelen, dagteekent zich van het jaar 1596, toen *Benjamin Wood* met de uitrusting van drie schepen en voorts met brieven van Koningin *Elizabeth* aan den Keizer van China belast werd. Deze schepen gingen onderweg verloren, en de proef schijnt niet hernieuwd te zijn.

De oudste oorkonde der Engelsche handel-maatschappij in Canton is van 6 April 1637. In dit jaar vertrokken vijf schepen naar China onder bevel van kapitein *Weddel*. Zij landden in Macao, en kregen eene lading na eenig bloedvergieten. Toen stond de handel weder eenige jaren stil, doch weldra verwierven de Engelschen weder vrijheid van handel; nooit echter eene zoodanige, welke slechts in de verte bij het tegenwoordige verdrag halen kan.

SPANJE.

Tijdingen van Katalonië

Per Telegraaf. « PERPIGNAN, 4 Dec.

« Den 27 November heerschte er te Valencia eenige onrust.

« Ternel heeft eene provisionele junta gevormd.

« Te Uenarez heeft een republikeinsche opstand plaats gehad."

« PERPIGNAN, 5 Dec.

« De berigten van Perthuis van heden morgen, bevatten: « Het bombardement van Barcelona is om 11 ure des morgens, den 3. dezer, begonnen.

« Het beschieten duurt steeds voort.

« Het volk zegt, dat het, liever dan zich over te ge-

ven, de Fransche vlag zal planten (*zich openlyk voor Frankryk zal verklaren.*)

« Geheel Katalonië geraakt in opstand, en stroomt Barcelona te hulp.

« De militie van Girone en van Figuieres zijn vertrokken.

« De aankomst der Engelsche schepen heeft de bevolking zeer verbitterd en tot het uiterste gebragt."

« Deze berigten zijn bevestigd door den conducteur van de diligence van Figuieres, die op den geheelen weg de stormklok heeft hooren luiden. Hij heeft de militie in beweging gezien onder het geroep van: Weg met *Espartero!* Weg met de Engelschen! Leve Frankrijk!"

— De Engelsche dagbladen keuren het gedrag van *Espartero*, om Barcelona tot een voorbeeld voor anderen te stellen, goed. Dit is vrij natuurlijk, daar Engeland het grootste belang er bij heeft, dat de fabrijken in Catalonië en vooral te Barcelona te niet gaan. Het zou ook niet te verwonderen zijn, dat *Espartero*, alleen door den invloed van Engeland, zich zoo gestreng tegen de Junta heeft gedragen, zelfs de parlementairen van dezelve niet heeft willen te woord staan. Ten minste zulks is vrij algemeen het gevoelen.

— Den 5 December is de stad Barcelona, na gedurende twee dagen beschoten te zijn geworden, bij verdrag aan *Espartero* overgegaan. Hij is terstond in die stad getrokken. Vele opstandelingen hebben zich aan boord van een Fransch schip gered. Andere hulp konden zij van Frankrijk niet verwerven.

GEMENGDE BERIGTEN.

Er worden te Berlijn vele toebereidselen gemaakt om den 16. dezer den honderdjarigen verjaardag te vieren van den overleden veldmaarschalk Blucher. — De Kon. van Engeland zal in Maart op nieuw bevallen. — Men zoekt nog naar schatten in den Telemachus. — De geëmancipeerde negers van Havana, 30 à 40,000 in getal, beginnen onrustig te worden. — De graaf Clemens Ugarte, overste van het 2e reg. huzaren, heeft zich op zijn bruilofsdag, te Weenen, doodgeschoten; de bruid was deugdzaam, schoon en rijk. — In Lucia di Serino zijn een kerk en 9 huizen door het water vernield. — De Utrechtsche Courant noemt Liszt de hercules der pianisten, die zijne hooge genialiteit en zijne vermorselende tooverkracht op de piano ten toon spreidt. — Het Engelsche schip le Formidable hetwelk bij Barcelona gestrand is, is weder vlot gekomen. — Het paleis der Tuilerien is tegenwoordig door 4 omliggende infanterie-kazernen, 18 posten en 64 schildwachten bewaakt; dit maakt een totaal van 6000 man uit. — De contrabassist Gemminiani, te Livorno, is op het tooneel dood nedergevallen, dewijl hij uitgefloten werd. — Het Fransche hof is op de Tuilerien teruggekeerd. — De hertog van Nemours heeft op het Marsveld een wapenschouwing over een gedeelte der troepen gehouden, waarbij alleen militairen mogten tegenwoordig zijn. — Verscheidene fransche reg. zijn, na eerst tegenorder bekomen te hebben, weder op marsch naar de Pijreneeën.

MENGELINGEN.

Eene gebeurtenis op zee.

Naar Campbell.

De oorlog was tusschen Engeland en Frankrijk uitgebarsten. NAPOLEON had het tractaat van Amiens gebroken. De schrik had zich van alle Engelschen in Indië meester gemaakt, vooral van diegenen, welke rijk bevrachte schepen op zee hadden of weldra naar hun vaderland hoopten terug te keeren. Ik behoorde tot laatstgenoemde soort, zocht hoe eer zoo beter een neutraal schip en was zoo gelukkig een Deensch vaartuig te vinden, waarop ik mij weldra inscheepte. Het schip was een uitmuntend zeiler en de discipline aan boord zoo goed, dat ik nooit gedacht had zoo veel orde, regelmatigheid en blinde gehoorzaamheid op een koopvaardijschip te zullen aantreffen.

Onze eerste luitenant was een der schoonste mannen, die ik ooit gezien had. Hij was pas tot dezen rang bevorderd, en alleen uit hoofde van zijne uitmuntende bekwaamheden in de dienst. Bemind door het scheepsvolk, onder hetwelk hij volgens de gewoonte in Denemarken, vijf jaren gediend had, genoot hij niet minder de achting en toegenegenheid der overige officieren en van de passagiers. De eenige slechte mensch, die wij aan boord hadden, was de kok, een portugees van geboorte, een man van een zeer ongunstig voorkomen en die er zich steeds op scheen toe te leggen om twist tusschen de matrozen te stoken. Uit hoofde van zijn boosaardig karakter had hij reeds meermalen straf ondergaan, en juist op den avond, waarop het voorval dat ik zal mededeelen, plaats vond, had men hem de ketens afgenomen; eene straf, hem door den eersten luitenant opgelegd, wijl hij gepoogd had een' der matrozen, die hem beleedigd had, te vergiftigen; ten minste, men hield hem voor schuldig, hoewel het wettig bewijs voor de daad ontbrak. In den hoogsten graad verbitterd over deze harde tuchtiging, nam de Portugees voor, zich op den eersten luitenant te wreken.

De luitenant, dien wij KAREL zullen noemen, wandelde op het dek met zijne bruid, eene jonge, schoone Engelsche dame; beide stonden een oogenblik stil, om naar de vliegende visschen te kijken, die over de oppervlakte der baren tuimelende, de vervolging van den haai trachten te ontkomen. Juist spraken zij over hunne aanstaande verbintenis, over hunne hoop en vrees, over het heil dat hen verbeidde en het leven, zoo zij hoopten, zoo kalm en zacht als de hemel onder welken wij daar henen voeren. Daar staat op eens de kok voor hem en stoot zijn mes in het hart des ongelukkigen jongen mans, die zonder eenig geluid te geven, ter neder stortte, terwijl de triomferende Portugees in een duivelsch gelach uitbarstte. Het ongelukkige jonge meisje, dat de grootte van haar ongeluk nog niet kende, wierp zich op haren geliefde, als om hem te beschermen; het was reeds te laat. Een vriend, welke hem te hulp kwam, trok aanstonds het mes uit de wond, en een stroom van bloed besproeide het witte gewaad der bruid. KAREL deed nog eene poging, om naar haar om te zien, — het was de laatste; want zoodra men het staal uit de wond gehaald had, was hij een lijk. Intusschen was ook de kapitein op het dek gevlogen; toen hij den ongelukkigen KAREL zag, begon hij te weenen als een kind, want hij koesterde voor hem eene vaderlijke liefde. De geheele manschap was zoo verbitterd op den moordenaar, dat men hem aanstonds zoude gedood hebben, had niet de tegenwoordigheid des kapiteins deze onbedachtzame handelwijs verhinderd. De kok, die uiterst voldaan over zijne daad scheen te zijn, werd in ketens gesloten. Men bragt het lijk in het ruim, en de rampzalige bruid in een' toestand van bewusteloosheid in hare kamer.

Het was op den avond van den volgende dag, toen ik eene uitnoodiging ontving, om op het verdek te komen. Ik voldeed aanstonds aan dit verzoek, en vond de officieren, de passagiers en de gansche manschap verzameld en als tot een feest versierd. De dienstdoende matrozen stonden aan beide zijde van het dek; de kapitein in het midden zijner officieren, en het lijk van het ongelukkig offer lag uitgestrekt in het midden der vergadering, met de nationale vlag bedekt. Alles zweeg. Wij naderden toenmaals de linie. De zon, op het punt van onder te gaan, wierp nog brandende stralen op ons. Onbeweeglijk hingen de zeilen aan de masten, en het groote zeil was op zulk eene wijze opgeheschen, dat men bij de geringste koelte den koers kon voortzetten. Een ander kenteeken had mij dien morgen bewezen, dat wij ons onder de verzengde luchtstreek bevonden. Ik had in het helder blaauwe water twee haaijen ontdekt die het schip volgden, vergezeld door het vischje, dat men lootsmannetje noemt. De matrozen hadden deze monsters verwacht, want in hun bijgeloof meenen zij, dat deze van den bodem der zee komen opdagen, zoodra zij een schip bemerken, waarop zich een lijk bevindt, en dan met ongeduld het oogenblik verbeiden, waarop hen dit tot spijze zal toegeworpen worden. Intusschen had dit tooneel op het oogenblik voor mij iets bij uitstek verhevens. Dit schip, voor dit een geheele wereld, als verloren in deze eindelooze ruimte, in dit element zonder grenzen; die prachtige hemel boven ons, werwaarts ons gebed steeg voor de rust van hem, die ons allen zoo lief was, — dit alles bragt eene verhoogde stemming bij ons te weeg, een gevoel van eerbied voor en afhankelijkheid van den Schepper, zoo als dit maar schaars op het land gevoeld wordt; eene overtuiging van de grootheid Gods en van de zwakheid der menschen, welke slechts zij regt levendig gevoelen, die op de schepen wonen en de wonderen der zee aanschouwen.

Ik plaatste mij onder de andere passagiers. Niemand sprak een woord, want wij dachten allen dat men ons geroepen had, om getuigen van de lijkstaatsie onzes vriends te zijn en wachtte dus zwijgend wat er gebeuren zoude. Daar hoorden wij den doffen tred der wacht, die langzaam, met den korten sabel in de hand, op het verdek kwam; zij hadden den moordenaar in hun midden, welken zij naar zijn offer geleidden; onmiddelijk plaatsten zij zich in eene linie tegen over de officieren en vormden dus een vierkant, welks beide andere zijden de passagiers uitmaakten. Wij keken elkander, zonder een woord te spreken aan. Men had toch zeker den moordenaar niet hier gebragt, om hem bij de bijzetting te doen tegenwoordig zijn! — maar waartoe dan? Wilde man zijn proces opmaken? Mogelijk wel; maar wij zagen het touw niet, om hem aan den grooten mast op te hangen; want het is bekend, dat de Deensche regtspleging zeer kort is en proces, veroordeeling en executie elkander zeer spoedig volgen.

Deze staat van onzekerheid duurde niet lang. De tweede luitenant las het reglement voor, hetwelk den kapitein het regt geeft, om een krijgsraad te houden het vonnis deszelven te doen uitvoeren. Hij vroeg den gevangene, of hij er iets tegen had, in de Deensche taal verhoord te worden, en daar deze verklaarde hierin genoegen te nemen, nam het proces een' aanvang.

Vooreerst nam men de vlag weg, welke het lijk bedekte, en zelfs de moordenaar huiverde, toen hij het kalme gelaat van zijn offer zag. Daarna ging men op de eenvoudigste wijze der wereld tot het verhoor over: omtrent de misdaad kon geen twijfel bestaan en de daad was voldoende bewezen. Het bloed stolde mij in de aderen, toen ik het mes zag, waarmede de moord was gepleegd en daarbij den duivelschen lach des gevangene bemerkte, toen hij het bezoedeld zag met het bloed van eenen mensch, op wien hij eene zoo gruwelijke wraak genomen had.

Na een streng onderzoek aangaande den toedragt der zaak, vroeg de kapitein de meening van de aanwezenden, die allen den gevangene schuldig verklaarden. Hierop bedekten de officieren hunne hoofden, en de kapitein las het vonnis voor. Daar ik niets verstond van hetgeen voorgelezen werd, bevreemde het mij dat de schuldige den kapitein te voet viel en om genade smeekte De onbeschoftheid en diepe verstoktheid, welke hij aan den dag gelegd had, bewezen maar al te zeer, dat hij den dood niet vreesde, en evenmin berouw wegens zijne misdaad gevoelde. Welke verschrikkelijke bedreigingen hadden hem dus zulk eenen angst kunnen aanjagen? Ik verloor mij in gissingen.

Weldra traden vier mannen in den kring en hieven het lijk op: vier anderen maakte zich meester van den gevangene, terwijl eenige anderen met touwen naderden. Oogenblikkelijk begreep ik alles en verwonderde mij niet meer over de schrik van den booswicht. Men bond hem ruggelings aan het lijk vast, en knevelde hem den mond, om zijn gehuil te smoren; daarna leide men hem op het dek neder en bragt hem voorts naar de galerij. Hier werden door den zieketrooster eenige gebeden gepreveld, en toen ook dit was afgeloopen, zakten de doode en de levende, de moordenaar en zijn offer gemeenschappelijk ten grave.

Naauwelijks voelde het vijandig element den verschrikkelijken last, of onder de doorschijnende baren flikkerde een heldere glans: ijskoud liep het ons allen over de leden; wij hadden den uitgehongerden haai gezien, die op den dubbelen buit toeschoot. Ik zelf ving een' der blikken des rampzaligen op, op het oogenblik, toen hij in de golven stortte, en nog heden ten dage volgt mij die blik; er lag in die oogen eene uitdrukking, duizendmaal erger dan bij den zwaarsten doodstrijd.

Als versteend stonden wij nog eenige oogenblikken op het water te staren, en meenden sporen van bloed op dezelfde oppervlakte te zien komen. Huiverend keerde elk zich om, en deed zijn best om de regtvaardige, maar verschrikkelijke straf te vergeten. Gelukkig begon er een koeltje te waaijen, en dreef ons spoedig ver van dit tooneel van schrik. (*Avondblad.*)

ADVERTENTIEN.

Door eenige verandering van affaires UIT DE HAND TE KOOP, eene bijzonder snelzeilende Vriesche **HEKTJALK**, met Kajuit of zoogenaamd Paviljoen, met deszelfs kompleten Inventaris, geheel nieuw uitgehaald in den jare 1840, groot Zeventig Tonnen; door deszelfs zware betimmering en bouworde bijzonder geschikt voor Zeeuwsch gebruik.

Te bevragen bij den Eigenaar *W. P. OSINGA*, te SNEEK. Brieven *franco*.

G E V O N D E N

op Zondag den 11 December 1842, op de Bierkade te Vlissingen, een **GOUDEN DOEKSPELD**; de Eigenaar gelieve dezelve in persoon af te halen aan boord van Zr. Ms. Boot No. 10, tusschen 4 en 5 ure, mits betalende deze Advertentie.

Uitgegeven bij *W. F. SCHULTZE*, te *Utrecht*, Achter den Dom, No. 319, en alom verkrijgbaar gesteld voor den Prijs van *f* 0,25.

BEOORDEELING

VAN HET ONTWERP DES 2. BOEKS

VAN HET

STRAFWETBOEK,

UITTREKSELS UIT HET

AVONDBLAD.

Tevens berigt de Uitgever van gemeld dagblad, dat hetzelve met den volgenden jaargang van 1843 DRIEMAAL per week in dubbeld formaat, Maandag, Woensdag en Vrijdag avond, zal worden uitgegeven. Abonnementsprijs voor de drie maanden *f* 3,00. — Men abonneert zich bij den Uitgever te Utrecht, en bij alle Boekhandelaren of Postkantoren van het Rijk.

STOOMJAGTEN,

varende tusschen

Middelburg, Dordrecht, Rotterdam

en op alle daar tusschen gelegen Plaatsen.

December 1842.

Van Middelburg.		ur. m.	Van Rotterdam.		ur. m.
Donderd. 15,	vm.	9,	†Vrijdag 16,	vm.	8.
†Zondag 18,	–	4.	Dingsdag 20,	–	6.
†Donderd. 22,	–	6,30	Vrijdag 23,	–	7.
Zondag 25,	–	4,30	Dingsdag 27,	–	9.
Donderd. 29,	–	8.	†Vrijdag 30,	–	8.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 15 December. Sedert den 10 dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Columbus, H. L. Wilt, Riga, timmerhout; de kleine Herman, L. Gouthier, Riga, lijnzaad; Ora, F. Ockelman, Koppenhagen; Julius, H. K. Holm, Aalburg, Hulda Henriette, J. H. Frod..., Rackilde, de vrouw Gebke, J. W. Wieber, Stralia, alle garst...; Dania, P. Hansen, Koningsbergen, rogge; Aurora, G. J. Schult..., Riga, lijnzaad; Johann, G. H. Doyer, St. Petersburg, stukgoed; de twee Gebroeders, F. S. de Vries, Wisinger, tarwe, Mo... zoon, F. Hallett, West-Cowes, The Friends, G. Fester, Londen, beide stukgoed.

Voor Gend bestemd:

Johanna, A. Riddink, St. Petersburg, lijnzaad.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeid:

Antonius, R. Bibeve, Avontuur, Pauline Delphinie, H. de Bruss, Oostzee, de vrouw Geda, A. Broekwold, Altona, de Actif, J. Faaks, Bordeaux, Diana, S. Woyerts, Hull, Eugenie, J. Reenerts, Hull, Delphine, J. Schumacher, Bordeaux, B... tance, J. Zee, Oostende, Einigtheden, S. Lyth, Avontuur, Aurora, J. Brisch, Avontuur, Bullon, A. Kloppenburg, Avontour, die Iris, L. Steinker, Avontuur, die Venus, J. Ostma..., Avontuur, alle ballast; Ellida, H. Juel, Montevideo, Gustaaf, N. Jepsen, Rio-Janeiro, beide stukgoed; de Python, J. Bun...meyer, schors, Londen.

— Heden is alhier ter reede gearriveerd Zr. Ms. korvet Bor..., kapitein J. Boelen, van Batavia.

— Zr. Ms. stoomsch. Etna, kapit.-luit. W. T. Baars, van Texel naar Suriname, is te Teneriffe geweest en heeft den ... October van daar zijne reis voortgezet.

BATH, den 5. December. Gedurende de maand November zijn aan het kantoor van in- en uitklaring, expeditie en betaling alhier, de navolgende schepen ingeklaard: 52 met steenkolen, 49 met stukgoederen, 55 ledig, 31 met hard-, zink- ... graatsteen, 15 met hout en houtwerk, 5 met kalk, 2 ... rogge, 2 met zaad, 5 met meubelen, 4 met stokvisch, 2 ... boekweit, 4 met hennepstroo, 4 met volaarde, 2 met ijzerwerk, waarvan 179 onder Nederlandsche en 69 onder Belgische vlag; alsmede 18 stoombooten, 147 ledige visch- en mosselschepen, te zamen 413 schepen.

Uitgeklaard: 22 met bokking en haring, 43 met stukgoederen, 75 ledig, 21 met haard- en boonstroo-asch, 8 met hoepen, biezen, 13 met garst, en met turfsteen, 3 met rijstdoppen, ... met kaas, 11 met aardappelen, 2 met hout, 8 met haver, ... met zaad, een met raapkoeken, een met tabak, 8 met hout, 2 met meekrap, een met huiden, 3 met ajuin; waarvan 178 onder Nederlandsche en 59 onder Belgische vlag; alsmede 19 stoomboten, 122 schepen met versche visch en mosselen; te zamen ... schepen.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.